

gaar ligesaa stort et Risikobeløb, som der gaar til, da maa dertil svares, at dette langt fra forholder sig saa. I en lang Narrække vil der være Forøgelse, indtil Balance indtræder. Jeg skønner ikke rettere, end at det absolut er uretfærdigt, og det er saa meget mere urigtigt at begaa denne Uretfærdighed, som Formaalet med Loven, alle Arbejdernes Sikring, kan naas ved at paalægge enhver Arbejdsgiver sit Ansvar, Ansvar for sine Arbejdere indenfor denne Begrænsning. Man kan jo tænke sig, at den ene Arbejdsgiver sørger omhyggeligt for gode Lokaler, gode Maskiner, alle Forebyggelsesregler efter Industriens Udvikling, forstandige Arbejdere, for at undgaa enhver Ulykke, medens en anden sløser hen med det, det kniber med Penge, han er nu en Gang kommen i en Slendrian, som han ikke kan komme ud af. Her er nu to Sæt Arbejdsgivere, som have højt forskellige Billaar. Den ene gaar indtil ligefrem Stødesløshed med Sagen, medens den anden viser den største Samvittighedsfuldhed; men dem stiller Ministeren sammen og siger, at de skulle sørge for hinanden indbyrdes. Jeg kan ikke skønne rettere, end at deri ligger en positiv Uretfærdighed, hvortil jeg paa ingen Maade vil være med til at give min Stemme, og det er mig ubegribeligt, at det Princip er kommet herind i bægge Ting uden at blive stoppet. Jeg kender ikke nogen som helst tilsvarende Lovgivning, hvor man har været at sige til en Borger: Vi paalægge Dig en ny Byrde, som Du maaste aldrig har drømt om, aldrig har troet Dig forplattet til, den paalægge vi Dig; men vi paalægge Dig den ikke blot paa dit eget Omraade, overfor dine egne Arbejdere, men ogsaa lige overfor den mest forsømmelige, stødesløse og ligeahldige Arbejdsgiver, som Du ellers intet har at gøre med, men som blot er din Konkurrent. Nu siger det ærede Medlem fra Vro: Vi ere nøbde til at begaa denne Uretfærdighed, saa ere vi sikre paa, at Arbejderne saa deres. Dette forekommer mig dog forbavsende. Det er mig aldeles ubegribeligt, at det for at opnaa et saadant almindeligt Formaal skulde være nødvendigt at forfordelse de enkelte. Det er ikke nødvendigt. Efter vort Forslag bleve ikke blot disse Arbejdere sikrede i enkelte Tilfælde, men alle Arbejdere ved alle Ulykkestilfælde ere sikrede, de skulle efter § 2 Nr. 1 og 2 sikres. Skulde man under Lovens Anvendelse være i Tvivl om, hvor vidt man altid er sikker paa at faa Regres, som man har til Arbejdsgiverne i det enkelte Tilfælde, saa kan man jo forlange Sikkerhedsstillelse af Arbejdsgiveren for Forsikrin-

gen forud, og ellers kan man jo gribe ind med sin Ret; men, mine Herrer, jeg tror ikke, at vi behøve at benytte saadanne Midler; thi naar vi give de Beløb, der her er Tale om, Fortrinnsret ligesom Statsstat-ter fremfor al anden Prioritetsgæld, og Arbejdsraadet sørger for at faa Loven prompte opfyldt, saa er der ikke Tvivl om, at enhver Arbejdsgiver vil sørge for i Tide ved Livsforikring at faa sig hyttet; ellers, naar der indtræffer Ulykke, kan 14 Dage derefter hans Forretning komme under Administration. Men, som sagt, vil man have større Betryg-gelse, kan man indføre den Betingelse, at Arbejdsgiveren skal have Livsforikring eller stille Kavtion. Det er altsaa ikke noget, der i fjerneste Maade bearunder den Uretfærdig-hed, at putte alle Arbejdsgivere sammen i een Gryde. De Herrer kunne finde de Ulyk-ker, som det paaligger Arbejdsgiverne at sørge for, de ere foreløbige nævnte i 5 Punk-ter i § 2 under Nr. 1. Ulykker, som skyldes bestemte Aarsager til Lands og til Vand; men jeg vil sige, at dette udelukker ikke, mine Herrer, hvis de kunne finde Arbejdsgivere, om hvem de med Rette kunne føle og forstaa, at de maa tage selvstændigt Ansvar for de og de Ulykker, saa kunne de udvide denne Paragraf, om de ville fra a til ø, uden at det i mindste Maade forhindrer det System, hvorpaa denne Lov er bygget, uden at for-andre en Tøddel i Lovens Princip; men det kan jo blive Genstand for nærmere Over-vejelse. Jeg kommer saa til alle de øvrige Ulykkestilfælde, som ramme de samme Per-soner udenfor Arbejdsgivernes Kredts, og der siger jeg: Kunne de ikke finde bestemte Arbejdsgivere, som man med Rette kan paa-lægge Forsørgelsen, saa er det ikke en vil-kaarlig Fordeling i Kredse; men saa er det Samsundet, de have at henvende sig til for Fuldbringelse af de almindelige humane Krav; de kunne ikke finde andet, som er retfærdigt, og der kunne de retfærdigt lægge Byrden. Formaalet er, at hde Arbejderne en Begun-stigelse, at stifte for ham nye Retstrav, men vi kunne ikke gøre dette ved at forurette den enkelte Borger, vi kunne ikke paalægge en eneste Arbejdsgiver nogen uberettiget Byrde; naar vi ikke enes om, at det er en retfærdig Byrde at paalægge ham, maa vi gaa til Samsundet, vi have ingen anden Vej at gaa. — Jeg skal endvidere med Hensyn til Rege-ringsforslagets § 2 Nr. 2 henlede Opmærk-somheden paa § 28. Jeg har allerede be-rørt den, men for at de Herrer kunne se, hvilken mild Paragraf Regeringsforslagets § 28 er, beder jeg Dem lægge Mærke til, at de Arbejdere, der arbejde paa egen Haand i de Næringsveje og Virksomheder,